

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж бр.1678/18
22.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Јелене Стевановић и Снежане Живковић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против Клиничког центра Србије, Клиника за гинекологију, акушерство, Београд, ул.Пастерова бр.2, ради накнаде штете, вредност предмета спора 3.000.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П.бр.25583/13 од 19.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П.бр.25583/13 од 19.12.2017. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиље АА, па се обавезује тужени Клинички центар Србије, Клиника за гинекологију, акушерство да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати следеће износе и то на име умањења опште животне способности износ од 500.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 400.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 350.000,00 динара, тј.укупан износ 1.250.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 19.12.2017. године као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом

извршења. Ставом другим изреке одбија се тужбени захтев тужиље АА у делу у коме је тражила да се обавезе тужени Клинички центар Србије, Клиника за гинекологију, акушерство да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати следеће износе и то на име претрпљених физичких болова за износ од 1.100.000,00 динара, на име претрпљеног страха за износ од 650.000,00 динара, односно за укупан износ од 1.750.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 19.12.2017. године па до исплате, као и у делу у коме је тражила исплату законске затезне камате на износе досуђене ставом првим изреке пресуде за период од 15.05.2012. године као дана подношења тужбе суду, до 19.12.2017. године, као дана пресуђења, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезује се тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 219.125,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом извршења. Ставом четвртим изреке ослобађа се тужиља трошкова плаћања судских такси у овом поступку.

Против наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио тужени, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, а тужиља је одговорила на жалбу. Трошкове другостепеног поступка тужиља је тражила и определила.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14 и 87/18), Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 1,2,3, 5,7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена пресуда морала укинути у ставу трећем изреке пресуде нити се жалбом основано указује на постојање неке друге битне повреде из члана 374 ЗПП-а која је била или могла бити од утицаја на правилност побијане одлуке. Неосновано се жалбом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, с обзиром да побијана пресуда нема недостатке због којих се не може испитати, да је изрека пресуде јасна, прецизна и разумљива, а да су у образложењу одлуке наведени разлози о свим битним чињеницама, који не противрече стању у списима.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку, тужиља је примљена на Клинику за гинекологију, акушерство КЦС, дана 10.07.2012. године ради оперативног лечења са упутном дијагнозом, оперисана је дана 13.07.2012. године којом приликом је урађена тотална хистеректомија са аднексектомијом, односно одстрањени су јој унутрашњи генитални органи, постоперативни ток је протекао уредно и пацијенткиња отпуштена кући дана 20.07.2012. године. Након операције у ГАК КЦС у јулу 2012. године, и након болничког испитивања и лечења на Одељењу пулмологије КБЦ “Земун” примљена је на Одељење хирургије КБЦ “Земун” дана 05.12.2012. године а због тешкоћа и то болова у трбуху, повраћања, повишене телесне температуре, при чему у анамнези историје болести код тужиље пише да је током хоспитализације на Одељењу пулмологије у склопу комплетне обраде верификована туморска промена у левој половини трбуха у доњем делу, те је, након консултације хирурга, болесница спроведена на одељење хирургије, ради оперативног лечења, при чему је била упозната

са планом лечења на које је пристала са писменом сагласношћу, те се у операционој сали приступило перитонеалној дупљи кроз горњу и доњу средњу лапаратомију, при чему су пронађена два страна тела која су изазвала стварање гнојних колекција и то једно страно тело у пределу леве половине трбушне дупље, које је слепило велики опорник са танким цревима, а другу страну тела десно у пределу уливања танког у дебело црево, присутне су биле бројне фистуле из којих се цедио гној, а оба страна тела представљали су хирушке штрајфне (дугачке газе). Утврђено да је лечење тужиље у КБЦ “Земун” у периоду од 05-17.12.2012. године спроведено према принципу медицинске струке и науке, а све у циљу лечења компликација раније операције изведене на ГАК КЦС, те да се опште стање и локални налаз који је претходио овој хоспитализацији може узрочно последично повезати са страним телом - хирушким штајфнама заосталим од претходне операције изведене на ГАК а које је довело код тужиље до појаве физичких болова, страха и умањења опште животне активности, како је то утврђено на основу налаза и мишљења Медицинског факултета у Новом Саду, Одбора за судско медицинска вештачења. Наиме из наведеног налаза, првостепени суд је утврдио да је приликом операције тужиље дана 13.07.2012. године дошло до пропуста приликом саме операције и након операције у постоперативном току, те се опште стање и локални налаз који претходни хоспитализацији АА у КБЦ “Земун” у Београду у периоду од 05.-17.12.2012. године може узрочно последично повезати са страним телом хирушка штајфна, а које је довело до појаве физичких болова и умањење опште животне способности, на тај начин да је тужиља трпела физичке болове у моменту доласка на хирушко одељење КБЦ “Земун” Београд ниског интензитета, који су трајали до операције, да током операције није трпела болове а након буђења болове високог интензитета 6-7 дана током прва три постоперативна дана, након следећих седам дана болове средњег интензитета те да је до момента скидања конца са коже трпела болове ниског интензитета, према скали интензитета бола 2-3, да је након првог оперативног захвата јула месеца 2012. трпела страх благог интензитета у распону 1-3 на нумеричкој скали од 0-10 све до поновне хоспитализације од 23.07.2012. до 07.08.2012. године када јој се страх интензивирао на средњи степен, с обзиром на регресију тегоба у периоду од десетак дана по отпусту, да је тужиља трпела повремено страх благог степена са поновним јављањем субјективних тегоба физичких болова, малаксалост и фебрилности, када се страх код тужиље интензивирао на средњи степен све до оперативног захвата 07.12.2012. године, током кога сат времена је трпела преоперативни страх јаког степена, током самог оперативног захвата тужиља није трпела страх, а по престанку дејства анестезије и успостављене будности свести, страх средњег до јаког интензитета, током прве три постоперативна дана до краја болничког лечења 17.12.2012. године страх средњег степена, у наредних пет дана до одстрањења конца страх благог степена, а још око недељу дана повремено страх благог степена, те да је узимајући у обзир да је имала две лапаратомије, отварање трбушне дупље и да је приликом прегледа болесници установљено размицање оба права мишића трбуха што доводи до слабости предњег трбушног зида због чега не би требало да обавља тешке физичке активности које подразумевају подизање и ношење терета већег од 5 кг, код тужиље постоји умањење опште животне активности до 10%.

Жалбом туженог неосновано се указује на непотпуно утврђено чињенично стање, на начин да је суд требало да утврди да ли је страно тело газа преко патолога који може једини да утврди тачно о чему се ради. Ово стога што је побийана одлука

заснована на налазу судско-медицинског одбора Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду, на који тужена није изјавила примедбе нити предложила ново вештачење. Првостепени суд је брижљиво ценио све изведене доказе, и то како појединачно, тако и све доказе заједно, па је на основу резултата целокупног поступка правилно одлучио које ће чињенице узети као доказане, у складу са чланом 8 ЗПП-а.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које се наводима жалбе туженог не доводи у сумњу нити тужени на ту околност прилаже доказе у смислу члана 372 ЗПП-а, првостепени суд је правилно одлучио када је правилном применом материјалног права, усвојио делимично тужбени захтев тужиле за накнаду нематеријалне штете, при чему је за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које, као правилне, прихвата и Апелациони суд.

Одредбом члана 40 Закона о здравственој заштити (“Службени гласник РС”, бр.107/05, 72/09 (други закон), 88/10, 99/10, 57/11, 119/12) који је важио у време настанка штетног догађаја, односно у време оперативног лечења тужиле, било је прописано да пацијент који због стручне грешке здравственог радника односно здравственог сарадника, у остваривању здравствене заштите претрпи штету на свом телу или се стручном грешком проузрокује погоршање његовог здравственог стања, има право на накнаду штете, према општим правилима одговорности за штету, те се право на накнаду штете не може унапред искључити или ограничити. У конкретном случају тужена здравствена установа одговара према стандарду који је одређен правилима медицинске науке и струке, односно за последицу интервенције, која је настала услед нестручног и непажљивог рада њених радника, дакле за последице које се могу приписати у кривицу лекарима и другом медицинском особљу, а које није било у складу са правилима медицинске струке.

Како из налаза и мишљења вештака судско-медицинског одбора, дакле комисијског вештачења произлази да се узрочно-последична веза са интервенцијом коју је тужиле имала у КБЦ “Земун” може повезати са претходном интервенцијом, те како је том интервенцијом отклоњен недостатак претходне интервенције, тако што су извађене две хирушке штрајфне које су остављене приликом претходне интервенције код туженог, то грађанско правна одговорност туженог у конкретном случају постоји, јер је доказано да постоји узрочно-последична веза да у датим околностима лекари и здравствено особље медицинске установе нису поступили онако како је требало. Наиме, из изведених доказа несумњиво је утврђена одговорност туженог судско-медицинским вештачењем односно из изведених доказа несумњиво произлази да су лекари и стручно особље - запослени код туженог пропустили да поступају онако како је требало по медицинским правилима и медицинској пракси, те да поступање лекара и медицинског особља приликом хирушке интервенције код тужиле није било по правилима струке и са пажњом добрих стручњака, јер су, након одстрањења унутрашњих гениталних органа тужиле, заборављене две хирушке газе у доњем делу трбуха тужиле, због којих је све време трпела јаке болове и имала пратеће појаве, које су описане, а које нису отклоњене ни поновним пријемом код туженог у периоду од 23.07.-07.08.2012. године, при чему је, према подацима са отпусне листе издате од стране туженог, она отпуштена кући доброг општег стања и констатацијом да је клинички ултразвучни налаз на отпусту задовољавајући, те је и даље осећала болове,

нагло губила на тежини, свакодневно имала повишену температуру и јаке болове у доњем делу стомака, да се код туженог безуспешно јављала 24.09.2012. године, 02.10.2012. године и 20.10.2012. године, те да је тек након пријема у установу КБЦ “Земун”, након оперативног захвата, утврђено да то нису туморске промене, већ две крвљу натопљене газе односно две штрајфне, заборављене приликом извршеног оперативног захвата.

Правилно је првостепени суд, применом цитиране одредбе члана 40 Закона о здравственој заштити важећој у време настанка штетног догађаја и опште одредбе ЗОО о одговорности за штету и то члана 170-172 ЗОО одлучио као у побијаном делу. Наиме, обавеза накнаде штете коју пацијент претрпи током лечења у законодавству Србије предвиђена је законом који регулише здравствену заштиту, а остварује се општим правним режимом облигационог права. Ово посебно имајући у виду да је одредбом члана 197 став 4 Закона о здравственој заштити, важећој у време настанка штетног догађаја, прописано да се под стручном грешком у смислу овог закона подразумева несавесно лечење односно занемаривање професионалних дужности у пружању здравствене заштите, односно непридржавање или непознавање утврђених правила и професионалних вештина у пружању здравствене заштите која доводи до нарушавања погрошања повреде, губитка или оштећења здравља или делова тела пацијената, а што је овде случај, имајући у виду да је неспорно да је остављање хирушких штрајфни односно газа у телу тужиље које су је у периоду од јула 2012. па све до операције која је извршена 07.12.2012. године, правиле физичке болове и страх те довеле до умањења опште животне активности.

Приликом одлучивања, првостепени суд је правилно применио и одредбу члана 200 Закона о облигационим односима и 232 ЗПП-а, имајући у виду налаз и мишљење вештака Судско медицинског одбора, те имајући у виду временски период у коме је тужилца трпела болове и страх, и то почев од операције код туженог дана 13.07.2012. године па све до дана 05.12.2012. године, када су јој оперативним захватом извађене из предела доњег стомака две крвљу натопљене газе, те имајући у виду тежину и трајање претрпљених болова и страха, животну угроженост тужиље у дуготрајном периоду, околност да иако се више пута обрађала туженом тегобе нису отклоњење, односно последице нестручног поступања, као и последицу умањења опште животне активности, а имајући у виду све околности конкретног случаја.

Суд је ценио и остале жалбене наводе туженог, али их, имајући у виду да не могу бити од утицаја за доношење повољније одлуке у односу на туженог, посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП-а, те одредби Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у време доношења одлуке.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, а као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 154 ЗПП-а јер се трошкови састава одговора на жалбу не сматрају

потребним трошковима за вођење парнице.

**Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић